

1

Když jsem se vydala do jiné dimenze poprvé, chtěla jsem zabít. Teď se snažím zachraňovat.

Jenže nejdřív potřebuju zachránit sama sebe. Právě teď probíhám spleť uličkami téměř středověkého Říma a dělám všechno pro to, aby mě neupálili.

Tak takhle nějak vypadá nikdy nekončící zábava jménem cestování dimenzemi, vítejte.

„Je to dcera čarodějů!“ vykřikne někdo z davu. „Má u sebe černokněžnické nástroje!“ Její hlas se odráží od kočičích hlav, stejně jako posměšný ryk davu kolem ní. Pár lidí drží planoucí pochodně a vyjadají odhodlaní mě pronásledovat do hloubi noci.

Moji rodiče jsou vědci, ne čarodějové. Jenže v tomhle vesmíru mezi tím očividně nevidí žádný rozdíl.

V kapse róby, nebo pláště – nebo jak se téhle beztvaré nachové věci říká – nemám žádný černokněžnický artefakt, ale námořnický vysouvací dalekohled, tedy jednoduchý kapesní předchůdce moderních binokulárních dalekohledů. Tahle patnácticentimetrová věcička připomíná rekvizitu k nějakému steampunkovému kostýmu: tělo z želvoviny, mosazné kování a ručně broušenou čočku. Jenže přesně tohle udělatko může tuhle dimenzi vyvést z doby temna – pokud ovšem kvůli němu ještě předtím nevyvraždí celou moji rodinu.

Se supěním zahýbám za každý roh, na který narazím, a nezajímám se, kam vlastně směřuju. Stejně nemám nejmenší tušení, kde jsem. Když skočím do svého jiného já – do jedné z dalších Marguerite, které žijí v paralelních dimenzích – nemám přístup k jejím vzpomínkám. Některé znalosti a schopnosti se přenesou i na mě, ale to se týká jen záležitostí hlubšího vědomí. Takže jestli vím, v jaké části téhle zatracené verze Říma jsem? Ani náhodou.

Vím jen to, že odsud musím vypadnout. A pak potřebuju najít Andělský hrad – a Paula, který by měl být v něm –, ale to teď bude muset chvíli počkat. Nejdřív se musím dostat do bezpečí.

Jasně že bych tuhle dimenzi mohla kdykoli opustit díky těžkému přívěsku, který mám zavěšený kolem krku. Všichni z téhle dimenze a víceméně všichni z té mojí by si mysleli, že jde jen o velký, vcelku propracovaný medailonek – ovšem za předpokladu, že by si ho vůbec všimli, což je docela nepravděpodobné.

Tohle ale není jen tak ledajaký medailonek. Do téhle reality nepatří. Je to Ohnivák.

Ohnivák – jediné zařízení, které lidskému vědomí umožňuje cestovat do alternativních dimenzí. Vynález mé matky doktorky Sophie Kovalenkové za přispění mého otce doktora Henryho Cainea. Předmět, který dokáže v mžiku přenést moji mysl z tohoto vesmíru a vrátit ji zpět do mého vlastního těla, vlastního domova a bezpečí. Ve vlněných šatech a plášti sahajícím až po kotníky utíkám alternativní verzi Říma, boty z tuhé kůže mi podkluzují na deštěm smáčených kočičích hlavách, ale Ohniváka stále pevně svírám v dlani. Jestli ho ztratím, jsem v háji.

Ale nezmizím. Tuhle dimenzi opustím až ve chvíli, kdy udělám to, kvůli čemu tu jsem.

Musím zachránit Paula Markova.

Ještě párkrát zabočím do temných postranních uliček a konečně se mi podaří dav za sebou setřást. I když ještě zdálky slyším jejich brblání a křik, na okamžik se zastavím a vydýchám se. Srdce, které mi až doteď zběsile tlouklo, se pomalu začíná zklidňovat. Opřu se zády o terakotovou zeď. Jediný zdroj světla poskytuje několik

luceren a svíček umístěných za okny bez skla. A pak tu jsou samozřejmě hvězdy. Vzhlednu k nebi a krátce se nechám unášet – je zajímavé, o kolik víc hvězd je vidět na nebi, když ho neozářuje umělé světlo.

Prostředí kolem mě jako by bylo kopií jedné ze stovky raně renesančních maleb, o kterých jsem se učila. Tohle je svět bez elektriny, kde po setmění svítí jen oheň. V dáli zaslechnu rachot vozíku taženého oslem, naloženého pytlí, ve kterých je nejspíš obilí. Zapomeňte na Wi-Fi, tablety a letadla – tady jsou i parní lokomotivy hudbou budoucnosti. Nedá se ale říct, že bych se ocitla v minulosti, to Ohniváci nedokáží. Jenže některé dimenze se vyvíjejí rychleji a jiné zase pomaleji. Už jsem byla i ve futuristických světech, kde lidé při telefonování hovoří s hologramy a cestují vznášedly. Bylo jen otázkou času, než se ocitnu někde, kde právě vrcholí renesance.

I když tahle renesance není tak docela jako ta naše. Oblečení mi připomíná spíš oděvy z desátého nebo jedenáctého století, na druhou stranu dalekohled, co tu rodiče vynalezli, se v našem světě objevil až mnohem, mnohem později. A taky to vypadá, že se tu nehraje na staromódní genderové role. Vlastně mám pocit, že se tu genderové role vůbec nevytvořily. Ta duchovní, která mě proklínala v davu, byla žena. Třikrát hurá pro rovnost, radovat se budu ale až později.

Muž, se kterým jsem se bavila, mi řekl, že Paola Markova z Ruska najdu v Andělském hradu. Představím si Paula spoutaného řetězy v podzemním žaláři, zmláceného nebo dokonce umučeného, a je mi do breku.

Teď není čas na slzy. Paul mě potřebuje. Plakání si schovám na potom.

A až všechno vyřeším, zaměřím se na Wyatta Conleyho.

Vzteklý šum davu umlkl. Kam teď? Ze všech stran mě obklopují temné křivolaké uličky a shluky budov plných lidí, kterým nemůžu důvěřovat. Říkali, že Andělský hrad je na západě, ale kterým směrem je západ? Na obzoru není slunce, podle kterého bych se mohla orientovat. Jenže někde začít musím. Naposledy se zhluboka

nadechnu a vydám se úzkou ulicí, která vede na zdánlivě klidnou cestu...

... a pak mě někdo popadne za rameno a já zalapám po dechu.

„Tudy ne,“ sykne ženský hlas. Šlechtična, dojde mi, když zahlédnu modrý sametový plášť, co jí zakrývá obličej. „Je možné, že se shromáždili u Pantheonu.“

Nevím, co je Pantheon, ale jestli tam míří dav, tak já se rozhodně vydám opačným směrem. „Díky.“

(Tenhle rozhovor? Neproběhl takhle slovo od slova. Já i moje nová kamarádka mluvíme jazykem, který bude nejspíš buď pozdní latina, nebo raná italština. Každopádně díky hluboce zakořeněné znalosti tohoto jazyka v mysli Marguerite z tohoto světa jím mluvím i já.)

„Tvoji rodiče nás vedou k poznání,“ pronese tiše šlechtična. „Ostatní se obávají toho, čemu nerozumí.“

Vykročí kupředu tak akorát na to, aby jí paprsek zšeřelého světla ozářil tvář – husté zlatavé vlasy, silnou hranatou čelist –, a já mám co dělat, aby mi překvapením nespadla čelist.

My dvě jsme se už potkaly.

Jmenuje se Romola. Jestli jsem někdy znala její příjmení, tak jsem ho už zapoměla. Narazila jsem na ni v úplně prvním alternativním vesmíru, který jsem navštívila: futuristický Londýn, kde byla dcerou vévodkyně. Rozmazlená, bohatá, věčně sjetá a opilá – Romola mě tahala z jednoho nočního klubu do druhého a nalévala nás šampaňským. Byla jsem vyčerpaná, vyděšená a stýskalo se mi po domově. Stalo se to jen dva dny poté, co policie mně a mojí rodině oznámila, že táta umřel. Nakonec se ukázalo, že je v pořádku – no, jestli za „v pořádku“ považujete „unesený a uvězněný v alternativní dimenzi“. Jenže to jsem tenkrát nevěděla. A tak těch několik bizarních hodin plných nevolnosti a zoufalosti strávených s Romolou mojí myslí rezonuje víc, než by mělo. Mám pocit, jako bych ji znala odjakživa, a ne jen jediný den.

Nemělo by mě překvapovat, že jsem na ni narazila znovu. Už jsme zjistili, že lidé na sebe pravidelně narážejí ve více dimenzích.

Znamená to, že ať jsou světy sebeodlišnější, osud nás vždy svede dohromady.

„Není ti nic?“ Romola mi přiloží dlaň k čelu, stejně jako to dělávala máma, když jsem byla ještě dítě. „Vypadáš otřeseně. Na tom ovšem není nic divného, když vezmeme v potaz, čím sis právě prošla.“

„Jsem v pořádku. Vážně.“ Zkoncentruju se, abych mohla pokračovat v útěku. „Nutně se potřebuju dostat na Andělský hrad. Kudy mám jít?“

Romola mě nasměruje. Většinu památek, které zmíní, vůbec neznám (Via Flaminia?), ale Romola našťestí naznačuje směr rukou. Poděkuju jí, zamávám a znovu se rozeběhnu.

Troufnu si říct, že v mojí dimenzi bych dokázala bez problémů v kuse uběhnout pár kilometrů. Takle Marguerite ovšem asi moc necvičí. Píchne mě v boku a celé břicho se mi sevře – dýchám moc rychle. I když je začátek dubna a fouká chladný vítr, po kůži mi stéká pot. Mám pocit, jako by mi někdo do mého vlněného oblečení zašil závaží. A co se týče bot – no, řekněme, že u nás doma obuvnictví pokročilo mnohem dál. Cítím, jak mi na chodidlech a prstech naskakují puchýře.

Musím se ale co nejrychleji dostat k Paulovi. Možná je v přílišném nebezpečí...

Nebo je taky v pohodě. Třeba je jedním ze strážných. Nebo by mohl být dokonce princ! Nejspíš ho vyrušíš z dýchánku nebo tak něco.

Jak dlouho tu už je? Když se jednou po čtyřiačtyřiceti hodinách nevrátil do naší dimenze, snažili jsme se zachovat chladnou hlavu. Po osmačtyřiceti hodinách nám už ale bylo jasné, že se něco přihodilo. Vyděsilo nás, když jsme po něm pátrali v triadské dimenzi a zjistili, že ji opustil, ale domů se nevrátil. Máma s Theem překonali sami sebe, když se jim podařilo vymyslet, jak vystopoval Paulův další skok, který vedl do téhle dimenze.

Paul neměl jediný důvod se sem vydávat. Kdyby našel, co hledal – lék pro Thea –, okamžitě by se vrátil domů. Proto nám okamžitě bylo jasné, že ho někdo unesl. A od té doby jsem nedokázala zamhouřit oka.